A történet, melyet megosztok az olvasókkal, a jelenlétemben történt meg. Főszereplője egy olyan ember, akit régóta ismerek konokságáról, nő létére férfiasan uralkodó aspektusairól. Bár elmondása szerint ő hisz Istenben, a valóság az, hogy sohasem kereste az igazságot.

Tanítóm arra kérte a hölgyet, hogy álljon elé. Ő csak nézte igéző tekintettel a hölgyet, aki néhány percig csak állt ott anélkül, hogy bármi is történt volna. Megvallom őszintén, én sem gondoltam volna, hogy csekély hite és makacs természete mellett bármi is történhet vele. Milyen balga voltam, amikor ezt gondoltam. Hiszen ismét bebizonyosodott, hogy a hit ereje milyen erővel képes legyűrni az ember tehetetlenségét és ellenállását.

Tanítóm azt mondta neki, hogy próbáljon meg ellenállni az akaratának, ha tud. Láttam, ahogy a nő meggörnyedt, észrevehetően egyre nehezebb volt számára állva maradni. Minden erejét összeszedte, hogy ellenálljon és "csak azért is" állva maradjon. Eltorzult tekintettel küzdött, azonban egyszer csak elhangzott a bűvös varázsszó: „Isten nevében!”

A hölgy ekkor hirtelen térdre rogyott tanítóm előtt, aki közben folyamatosan imádkozott magában. Nagyon meglepett a dolog és láttam, hogy a térdre esett hölgyet is meglepték a történések. Pedig még mielőtt odaállt volna tanítóm elé, láttam az arcán kaján vigyorát, mely azt sugallta: „Na rajta, tégy velem csodát, ha tudsz” Később ez a hölgy ismerőseinek úgy mesélte el a történteket, hogy ha nem vele történik mindez, akkor el sem hiszi. A történet tanulsága, hogy az erős hitűnek mindig hatalma van a kishitű emberen még akkor is, ha a kishitű amúgy erősnek mutatja magát.